

РЕШЕНИЕ

№ 7491

гр. София, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9205** по описа за **2023** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по касационна жалба от „МЕГА ЕЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Решение № 2617 от 02.06.2023 г., постановено по нахд № 20221110215781 по описа за 2022 година на СРС. Със същото е потвърдено наказателно постановление № 23-2200623/15.11.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на жалбоподателя „МЕГА ЕЛ“ ЕООД за нарушение на чл. 160, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. /хиляда и петстотин лева/ на основание чл. 416, ал. 5 от КТ.

В касационната жалба се излага становище, че постановеното съдебно решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Претендира се отмяна на постановеното решение и отмяна на атакуваното НП. Моли се присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, чрез упълномощения си представител поддържа касационната жалба. Претендира разноски.

Ответникът, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител оспорва касационна жалба. Моли за възлагане в тежест на касатора на сторените по делото

разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от касатора.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, чрез представителя си моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е основателна. Съображенията за това са следните:

Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 18.10.2021 г. между „МЕГА ЕЛ“ ЕООД, в качеството на работодател, и И. В. И., като работник, бил сключен трудов договор № 1171/18.10.2021 г. Работникът съвместявал трудовите си функции с полагането на работна сила и при друго юридическо лице. Към края на януари 2022 г. лицето претърпяло трудова злополука, като преустановило изпълнението на работните си ангажименти към „МЕГА ЕЛ“ ЕООД за периода от 28.01.2022 г. до 28.06.2022 г., когато трудовият му договор с последното бил прекратен. Пред „МЕГА ЕЛ“ ЕООД И. не представил болничен лист. Такъв представил пред другия работодател. Периодът на отсъствието му бил отразен във ведомостта за работни заплати на „МЕГА ЕЛ“ ЕООД като неплатен отпуск. Съдът приел също, че работникът не е депозирал писмено искане, в което да е заявил, че желае ползване на неплатен отпуск. По силата на Разпореждане № РВ-3-17-01182996/18.08.2022 г. ръководителят на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - [населено място] разпоредил на лицето И. И. да възстанови недобросъвестно полученото от него парично обезщетение поради трудова злополука за периода от 28.01.2022 г. до 06.06.2022 г. в общ размер на 758.24 лв. В мотивите на акта било упоменато, че работникът нямал право на изплатеното му по болнични листи парично обезщетение за временна неработоспособност в пълен размер за месец януари 2022 г. и на пропорционалната част от паричното обезщетение за периода на неплатения отпуск от средствата за държавно обществено осигуряване за периода февруари - юни 2022 г., тъй като бил ползвал отпуск, различен от този за временна неработоспособност.

Въз основа на установеното, на „МЕГА ЕЛ“ ЕООД бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 23-2200623/24.10.2022 г. за нарушение на чл. 160, ал. 1 от КТ. Въз основа на така съставения акт директорът на Д „ИТСО“ издал процесното наказателно постановление № 23- 2200623/15.11.2022 г., с което за описаното в АУАН административно нарушение, на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във връзка с чл. 414, ал. 1 от КТ на „МЕГА ЕЛ“ ЕООД била наложена имуществена

санкция в размер на 1500 лева.

За да потвърди атакуваното НП, съдът е приел, че формата и съдържанието на АУАН и НП съответстват на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, тъй като е налице ясно описание на обстоятелствата, при които е извършено вмененото нарушение, както и че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. По същество е счел нарушението за безспорно установено.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но неправилно, по следните съображения:

Правилно съдът е отхвърлил като неоснователни възраженията, че в процесното НП не е посочено място на извършване на нарушението, че датата на извършването му е неточно определена, както и че при съставяне на АУАН са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. В тази насока същият е изложил убедителни мотиви, които се споделят от настоящата инстанция и не следва да бъдат преповтаряни.

Извън вниманието на съда е останало обаче, че е налице грубо несъответствие между описаното в АУАН противоправно деяние и това, посочено в НП. Видно от съдържанието на акта за нарушение, на жалбоподателя е вменено, че разрешил ползване на неплатен отпуск на работника, без съответното искане за това. С наказателното постановление дружеството е привлечено да отговаря, за това, че е обективирал дадения период като ползване на неплатен отпуск, без съответното искане за това. Така описаното нарушение, освен, че не е идентично с това в АУАН, не съответства на юридическата формулировка на нарушението, разписана в нормата на чл.160 ал.1 от КТ. Подобно описание по-скоро навежда на неспазване правилата за счетоводно документиране, но не и на тези за разрешаване и ползване на неплатен отпуск. При тези обстоятелства, съдът намира, че налице съществено нарушение на процесуалните правила, свързани с описание на нарушението. Горното е довело до нарушаване правото на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице да узнае в какво точно се състои противоправното му поведение, каква отговорност следва да носи и на какво основание. Отделен е въпросът, че разпоредбата на чл.160 ал.1 от КТ указва възможността да се разреши ползване на неплатен отпуск, независимо от това дали е ползван платен такъв и независимо от продължителността на трудовия стаж на работника. Същата не съдържа императивни правила на поведение, нарушаването на които да обуславя носене на административнонаказателна отговорност.

Дори и да се възприеме тезата /при разширително тълкуване, което е недопустимо в наказателно и административнонаказателно производство/, че е налице неспазване на задължение от страна на работодателя да разрешава писмено неплатен отпуск само по писмено искане на работника, което подлежи на санкциониране, в конкретния случай деянието се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от другите случаи на нарушения от същия вид. Това е така, тъй като отразяването във ведомостта отсъствието на работника като неплатен отпуск, не е целяло неспазване или

заобикаляне на трудовото законодателство и увреждане интересите на работника. Същото е продиктувано от некоректното поведение на последния да представи и пред този работодател екземпляр от болничния лист. Вместо да прекрати трудовото правоотношение, поради системно невявяване на работа по неуважителни причини и да уволни работника, жалбоподателят е предприел макар и неприцизни действия по запазване действието на трудовия договор, именно в интерес на последния. Разпореденото връщане на обезщетението е по вина по-скоро на работника, а не на работодателя. Ето защо и като съобрази, че се касае за първо нарушение, настоящата инстанция намира, че приложение следва да намери разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, което не е констатирано от първоинстанционния съд.

С оглед на горното и предвид обхвата на проверката, дължима от касационната инстанция, са налице касационни основания за отмяна на решението на СРС. Вместо него следва да бъде постановено друго, с което процесното НП бъде отменено.

При този изход на спора, ответникът по касация следва да бъде осъден да заплати на касатора разноски за двете инстанция, съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН и приложения списък . Видно от представения договор за правна защита и съдействие, последният е заплатил изцяло и в брой адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева пред СРС и същата сума за процесуално представителство пред АССГ. С оглед актуалната редакция на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, договорения и заплатен хонорар не е прекомерен.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. –ти касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2617 от 02.06.2023 г., постановено по нахд № 20221110215781 по описа за 2022 година на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-2200623/15.11.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда- Софийска област“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „МЕГА ЕЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] сумата от 1000 /хиляда/ лв. - разноски за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред СРС и АССГ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

